

РЕШЕНИЕ

№ 1960

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 25.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11788** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на И. К. К. срещу Решение № ПИ-368/09.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено ПНОМ с изх. № С200022-022-0070456/09.10.2020 г., в частта в която е наложен заповор върху лек автомобил „S.“, модел „Субару Б 9 Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата е посочено, че издаденото постановление е незаконосъобразно. Твърди се, че е налице свръхобезпечение и е нарушена разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК. Моли се издаденото ПНОМ да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. по описа на дирекция „Събирне“ в ТД на НАП-С. за събиране на публични вземания. На основание чл. 221 от ДОПК е изпратено съобщение за доброволно изпълнение изх. № С200022-048-0113753/09.10.2020 г.

Издадено е ПНОМ с изх. № С200022-022-0070467/09.10.2020 г. от публичен

изпълнител при ТД на НАП-С. за задължения в общ размер на 3 864,46 лв., от които главница 2 335,98 лв. и лихви 1 528,48 лв. С ПНОМ на И. К. са наложени ПОМ – запор върху МПС – лек автомобил „V. P.“. Постановлението е връчено на 19.10.2020 г. по електронен път.

Издадено е ПНОМ с изх. № С200022-022-0070456/09.10.2020 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което са наложени ПОМ – запор върху МПС лек автомобил марка „V.“, модел „Фолксваген Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] , лек автомобил „F.“, модел „Форд Фокус“ с рег. [рег.номер на МПС] , лек автомобил „S.“, модел „Субару Б 9 Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за задължения в общ размер на 3 864,46 лв., от които главница 2 335,98 лв. и лихви 1 528,48 лв.

ПНОМ с изх. № С200022-022-0070456/09.10.2020 г. е оспорено по административен ред, в частта в която е наложен запор върху лек автомобил „S.“, модел „Субару Б 9 Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като с Решение № ПИ-368/09.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С. тя е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в настоящото производството е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 1 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и на материалноправните норми, и в съответствие с целта на закона. Видно от мотивите на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, същото е издадено по мотивирано искане на орган по приходите в ТД на НАП С..

Съгласно чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Установени са изискуеми данъчни задължения на жалбоподателя, които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК са публични държавни вземания. До длъжникът е изпратена покана за доброволно изпълнение, като данни за прашане не са налични по делото, поради което е налице обезпечителна нужда по смисъла на чл. 195, ал. 1 от ДОПК. Според чл. 195, ал. 2 от ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В случая от публичния изпълнител е направена преценка, че ще бъде затруднено събирането на публични вземания, съобразно размера на публичните задължения и притежаваните от лицето активи.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Съдът приема, че не са налице основания за отмяна на ПОМ, тъй като не са изпълнение условията на чл. 197, ал. 3 от ДОПК.

Възражението, че е допуснато сръхобезпечение и е нарушен чл. 195, ал. 7 от ДОПК е неоснователно. Обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и

санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. В ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото, залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК.

Твърдението в жалбата, че е застрахователната оценка на автомобилите, върху които е наложен запор, направена в административното производство, е занижена, са недоказани. Представените от жалбоподателя удостоверения от друг застраховател, в които стойността на запорираните автомобили се различава от тази, отразена в наличните удостоверения от застрахователя в административната преписка, не са достатъчни, за да се приеме, че е налице свръхобезпечение. С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на жалбоподателя, че в негова тежест на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, е да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. След като е налице противоречие между констатираното с удостоверенията от застраховател, въз основа на които административният орган е извършил преценка при налагане на ПОМ, и застрахователната стойност на автомобилите, посочена в удостоверенията, с които се е снабдил жалбоподателя от друг застраховател, е следвало да бъдат ангажирани допълнителни доказателства, включително и да бъде поискано изслушването на заключение на вещо лице. Съдът приема, че не е доказано по безспорен начин, че застрахователната стойност на процесните автомобили, установена в административното производство е занижена, поради което е налице свръхобезпечение.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на настоящото производство, разноси се дължат на ответника, които са своевременно заявени. Жалбоподателят следва да заплати на ТД-НАП С. предвид фактическата и правна сложност на делото и на основание [чл. 161, ал. 1 от ДОПК](#) и Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения сумата в размер на 300 лева за юрисконсултско възнаграждение.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в размер на 100 лв. съгласно разпоредбата на чл.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. К. срещу Решение № ПИ-368/09.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу ПНОМ с изх. № С200022-022-0070456/09.10.2020 г., в частта в която е наложен заповор върху лек автомобил „S.“, модел „Субару Б 9 Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА И. К. К. да заплати на ТД на НАП С. сумата от 300 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: